

Skovl og spade

Høre: "Skovl og spade" ("Hos far" af Elsebeth Lindegaard er omskrevet af Bente Due Madsen til "Skovl og spade").

Scene 1: I haven

Fortæller: Der var engang en ældre mand – han havde den flotteste have du kan tænke dig. Intet ukrudt, ingen løse sten, ingen smågrene eller hunde hømmer. Altid fine bede – alt i tip top stand. Hakken, riven, kultivatoren og de andre haveredskaber var altid villige, når manden havde brug for dem...

Manden: Åh høsttid – herligt! Det bliver spændende at se, hvad al sommerens slid indbringer mig i år. Nej, hvor jeg glæder mig til at komme i gang. Hmm lad mig begynde med gulerødderne. Wauw! Store saftige fede grønne toppe – det tyder godt. Sådan på med handskerne og hiv – hvad?! (Står med toppen i hånden – guleroden er stadig i jorden). Nå det kan vel ske for selv den bedste gartner. Jeg prøver lige igen. (Samme resultat). Øv hvor træls! Nå det er da godt, jeg ikke har pakket haveredskaberne væk for vinteren endnu – jeg henter lige spaden – den kan vist hjælpe mig.

Jeps – det hjalp. Hvor ser de bare gode ud! Super!

Fortæller: Da efteråret var omme og haven gjort klar til vinteren, blev alle redskaberne vasket og smurt med olie og sat ind i redskabsskuret...

Scene 2: I redskabsskuret

Manden: Tak for indsatsen i år venner! I har virke-

lig gjort det godt! Tak for hjælpen!

Og en ekstra lille tak til dig spade for hjælpen med gulerødderne. (Giver den et lille klap).

Fortæller: Så lukkede og låste manden døren, og vinteren begyndte...

Kultivatoren: Hvem der dog bare var spade! Se nu mig – en kultivator med mine krumme rynkede tæer – øv hvor pinligt – jeg er da virkelig ikke noget særligt – det må jeg altså have gjort noget ved. (Kigger ned på sine krumme tæer – fx piberensere på fingrene) og den begynder at ase og mase for at rette dem ud. Derefter skubber den dem sammen). Halløj...! (Er godt tilfreds med resultatet).

Fortæller: Fra nu af sagde kultivatoren altid "Altså spaden og jeg vi..." Men der gik ikke længe inden.

Riven: Øv! Hvad er der ved at være rive. (Kigger ned af sig). Jeg har bare alt for mange tæer – ikke et særlig kønt syn, nej jeg duer ikke, som jeg er! Jeg må også hellere komme til at ligne en spade. (Giver sig til at mase med at rette tænderne ud og skubbe dem sammen).

Hakken: Nej se nu – alle de andre ligner hinanden. Jeg kan da ikke bare stå her og være hakke helt alene – og nu jeg tænker efter, er det vist endda mig, der ser mest fjollet ud af os alle sammen. Godt, det ikke er så svært for mig at komme til at ligne spaden – det kan jeg vist hurtigt ordne. (Retter ryggen alt det den kan, prøver at mande sig op – fylde så meget som muligt).

(Find evt. på flere/andre redskaber).

(DE ANDRE KIGGER PÅ HINANDEN OG BEGYNDER OGSÅ AT LAVE SIG OM).

Scene 3: I haven

Fortæller: Mhh... duft en gang... ja det er rigtig nok – foråret er på vej!

Manden: La la la – jubii... længe ventet – endelig kan jeg komme i gang med at pusle i haven igen. Nøj hvor haven bare trænger til en ordentlig omgang – se lige alle de grene, blade og døde planter. Godt jeg fik gjort redskaberne klar inden vinteren – de må være helt klar nu, når jeg henter dem. Lad mig begynde med at ordne bedene – jorden er blevet tung, og der er piblet en masse ukrudt frem – lad mig begynde med kultivatoren. Hmm... nøglen... la la – jeps her er den! (Åbner døren indtil skuret).

Jamen kultivator! Hvad er der sket?! Hvad er det du har gjort?! Nu kan jeg jo slet ikke bruge dig som det du var skabt til! Hvor er det ærgerligt.

Nå, jamen så må jeg jo hente riven – den kan rive alle smågrenene sammen.

Nej rive – ikke også dig?! Nu kan jeg jo heller ikke bruge dig til det, du var skabt til – jeg mangler DIN hjælp. Hvor er jeg ked af det.

Lad mig krydse fingre for hakken – jeg har sådan brug for den til at fjerne græs og mos som er vokset frem på havestien. Åh nej – hakke hvad skal jeg nu bruge dig til – jeg kan jo slet ikke bruge dig til det, du er skabt til.

Åh nej hvad nu med min have – der bliver vist ikke meget at glæde sig over i sommerens løb – eller noget at høste af til efteråret – hvor er jeg bare ked af det!

Mikrofon: (Salme 139,13-14 og 1. Kor. 12,12-31 og 2. Mos. 3,12).

”Det var dig, der dannede mine nyrer, du flettede mig sammen i min mors liv. Jeg takker dig fordi jeg er underfuldt skabt, underfulde er dine gerninger, jeg ved det fuldt ud.” (Salme 139,13-14).

”Gå nu! Jeg vil være med dig.” (2. Mos. 3,12).

”For ligesom legemet er en enhed, selvom det har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange som de er, dog danner ét legeme, sådan er det også med Kristus. For vi er alle blevet døbt

med én ånd til at være ét legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie, og vi har alle fået én ånd at drikke.

Et legeme består heller ikke kun af én del, men af mange. Siger foden: ”Jeg er ikke hånd, altså hører jeg ikke til legemet”, er den dog alligevel en del af legemet, og siger øret: ”Jeg er ikke øje, altså hører jeg ikke til legemet”, er det dog ligefuldt en del af legemet. Var hele legemet øje, hvad blev der så af hørelsen? Og var det hele hørelse, hvad blev der så af lugtesansen? Gud har nu engang givet hver enkelt del dens plads på legemet, som han ville det. Hvis det hele kun var én legemsdel, hvad blev der så af legemet? Men nu er der mange lemmer, men ét legeme. Øjet kan ikke sige til hånden: ”Jeg har ikke brug for dig”, eller hovedet til fødderne: ”Jeg har ikke brug for jer.” Tværtimod, de lemmer på legemet, som synes at være de svageste, netop de er nødvendige, og de giver desto større ære, og de lemmer som vi undser os ved, klæder vi med desto større blufærdighed; de andre lemmer har ikke brug for det. Sådan som Gud har sammenføjet legemet, har han givet det, som mangler ære, desto større ære, for at der ikke skulle opstå splid i legemet, men lemmerne være enige og have omsorg for hinanden. Lider én legemsdel, så lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig.

I er Kristi legeme og hver især hans lemmer. Og i kirken har Gud sat nogle til at være for det første apostle, for det andet profeter, for det tredje lærere, endvidere nogle med kraft til at gøre mægtige gerninger, endvidere nogle med nådegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at lede, til forskellig slags tungetale. Kan alle være apostle? Eller profeter? Eller lærere? Kan alle gøre mægtige gerninger? Har alle nådegaver til at helbrede? Kan alle tale i tunger? Kan alle tolke tungetale? Men stræb efter de største nådegaver! Og jeg vil vise jer en langt bedre vej.” (1. Kor. 12,12-31).

Synge: ”Du er dig og du duer”.

Synge: ”Jeg er med i menigheden” (Fælles sang).

